

SCHOOLBLAD VAN HET
SINT WERENFRIDUS LYCEUM.

Hoofdredacteur: F. Stam.

Redacteuren: W. Haring, G. Kok, J.P.
v.d. Knaap, J. Horst.

Censor: Drs. Ant. Erftemeier.

Abonnementsprijs: f 0.75 per jaar.

25 October 1954.

Zevende jaargang - eerste aflevering.

AAN DE LEZERS EN GEÏNTERESSEERDEN

Dit is dan de eerste aflevering van ons blad. Sommigen zullen het met interesse bestuderen (wellicht weinigen), anderen zullen "eens kijken, wat er in staat", en een derde groep zal er naar kijken met een gezicht van "er zal toch wel weer niets in staan". De rest kijkt er helemaal niet naar.

Het is de laatste tijd al vaak genoeg gezegd, dat E.K. onze "eigen" krant is, en dat het schoolblad een uiting is van het schoolleven.

Wat dit laatste betreft, kunnen 5 redacteuren niet het schoolleven van ruim 200 mensen weergeven.

Wat het eerste betreft, volgt daaruit, dat E.K. tot i-e-d-e-r-s beschikking staat.

Daarom zou ik alle clubs, niet alleen willen uitnodigen, maar dringend vragen, om de krant in hun acties in te schakelen.

Vooral bedoel ik, lyceïstenbestuur, Unesco, Debatingclub enz.

Weet iemand van de eerste tot en met de derde klas, wat deze laatste eigenlijk voor een club is, en wat hij doet? Laat ik eerlijk zijn, ik niet.

De schoolgemeenschap heeft er echter recht op, om te weten, wat er zo al op school gebeurt.

In de krant komen de verschillende strevingen bij elkaar, worden verzameld en doorgegeven.

Tenslotte kunnen aankondigingen van het zangkoor e.d. toch via de krant gedaan worden?

Hiervoor is natuurlijk wel noodzakelijk, dat de krant regelmatig verschijnt. De "Vijf" zullen daar dan ook hun best voor doen, want dat is hun werk.

F. STAM.

POLITIEK OVERZICHT.

De jongste ontwikkelingen laten vermoeden, dat we aan een nieuwe periode in ons schoolleven toe zijn.

Zoals de zaak nu staat, is het zo, dat men langzamerhand aan de hoogste klassen het heft uit handen gaat nemen, en het in handen van jongeren, de lagere klassen, gaat geven.

Dat deze laatste stroming inderdaad gaande is, blijkt uit de laatst gehouden lyceïstenvergadering. De hoogste klassen lieten zich zo maar niet onttrenen, en waagden een wanhopige poging, om alle macht aan zich te trekken. Mocht het voorstel dan niet in die geest bedoeld zijn, het werd door de lagere klassen in elk geval zo opgevat.

De voorstellen werden dan ook stuk voor stuk getorpeteerd. Het ging er toen uitzien, dat de tegenpartij gewonnen had, maar op het eind van de vergadering, lanceerden 5 en 6 nog een laatste voorstel, dat als een laatste redplank beschouwd kan worden, namelijk het voorstel van de leerling-adviseurs. Hierover is nog geen directe beslissing genomen. Dit is nog het werk van het nieuwe bestuur.

In afwachting van de verdere ontwikkelingen Uw

KRONIEKSCHRIJVER.

+++++

ZOMER-EINDE

+++++

Tegen de gevlekte lucht
vertrekt een brede vogelvlucht
naar ongeziene verten;
voorbij zijn weer, o zonnelicht,
de wolken schuiven zich al dicht,
der vogels zomerse concerten.

Zong in de warreling der bladeren,
een moeiteloos gedraai van raderen,
de adem van de zuidenwind,
dit orgelspel zong ter geleide
van vogelzang, die hoog en blijde
de wereld groette als een kind.

Maanden mengelde deze muziek
 haar melodie tussen bladzij en wiek
 tot aan de roze avond;
 zij zocht ontstemde snaren, die,
 herstemd in 't lied tot harmonie
 weer bleken ongevend.

Zo weinig weerklink wekte zij,
 zo onweerstaanbaar scheen nabij
 de weerschijn van het Westen
 dat nu naar 't purperend hemelblauw
 der tijden weerkeer wezen zou,
 op hoop van d'allerleste.

Ant. Erftemeijer.

UIT DE DUIM VAN EEN REDACTEUR.

De droom van een ?

Ik zit in de schoolbus, die met een reuze snelheid richting school suist; alleen is het regelmatig zoemen van de straalmotor hoorbaar. Even later komt een kolossaal gebouw met de naam St. Werenfridus Lyceüm uit de nevel te voorschijn. De bus stopt, en de leerlingen stappen uit. Nadat de laatste leerling de bus heeft verlaten, rijdt deze met een kalm gangetje naar de garage. Ik wandel op mijn dooie gemak binnen, en stap even later in de lift, die een bordje draagt met als opschrift: "Scholieren", en die me in ijlt tempo naar boven brengt. Als ik boven ben, stap ik op een roltapijt, dat me naar mijn klas brengt. Bij de klasdeur stap ik van mijn tapijtje, en loop de klas in, kijk even rond en laat me in een van de vele leren fauteuils zakken.

Terwijl ik daar zit, denk ik bij mezelf: wat was die oude school aan de J.D. Polstraat toch primitief; inplaats van banken, fauteuils en hier geen houten vloer maar een tapijt, waar je tot je enkels in zakt, en het bord heeft plaats moeten maken voor een groot televisie-scherm. Even later horen we de stem van de conciërge, die ons waarschuwt, dat het tijd is. Enige ogenblikken daarna komt de Franse leraar binnen, die meteen een Frans station inschakelt en even later vertoont zich een Franse omroeper op het televisiescherm. Daarna komt de geschiedenis leraar binnen, deze bladert even in het televisieprogramma en draait het televisietoestel op een zender, die een historisch beeld te zien geeft. In de pauze wandelen we in het park, dat bij de school hoort en dat onderhouden wordt door de landbouw winterschool. Als we even op een bankje uitblazen, terwijl we het over de arme jongens

hebben, die een jaar eerder op het lyceum waren, dan gaat de stem van de conciërge, die ons zegt, dat het zo langzamerhand tijd wordt om weer te beginnen.

Om half een horen we een licht geraas in de gang; de deur gaat open en het schijnt de conciërge te zijn, die komt vertellen, dat wij vanmiddag vrij hebben. Het huiswerk is afgeschaft en bijzonder uitsloven hoeven wij ons niet. Het parool op school is n.l. "Haast je langzaam".

Zo gaat de les weer ongestoord voort. Om een uur komt de bus weer voor, om ons naar huis te brengen, hetgeen spoedig vervangen wordt door een straal vliegtuig. Maar net als de motor zich in beweging zal zetten, is er opeens een enorm geraas. Ik spring op en kom tot de conclusie, dat ik niet in een bus met straal-aandrijving, maar in mijn bed zit, terwijl mijn wekker alles doet om mij wakker te krijgen.

W. van Duin.

+++++

BRAZILIË ANNO 1954

+++++

De Brazilianen hebben zich in het tournooi om het wereldkampioenschap voetbal in Zwitserland, niet van hun beste zijde laten zien. Dit zal ieder mens, met een gezond stel hersens beamen. De voorgeschiedenis was feitelijk zo: Toen de Brazilianen met hun elftal, reserves en officials naar Helvetië togen, was iedereen gewapend met een behoorlijke dosis energie en boordevol goede voornemens. Maar in Zwitserland begon het. Terwijl andere voetbal naties, zoals Hongarijë, Oostenrijk, oefenwedstrijden speelden tegen clubs van behoorlijk kaliber vonden de Brazilianen 't maar beter rustig bij hun trainer Signor Moreira te vertoeven. Men verveelde elkaar met ellenlange beschouwingen, besprenkeld met de vloeiendste superlatieven, over de wereldtitel, die zeker in Brazilië terecht zou komen. Iedere Braziliaan in Zwitserland kon men het horen vertellen. En tot dusverre liep alles vlot van stapel: 'n klinkende 5-0 zege op Mexico, dat door vloeiende combinaties en knallende schoten onder de voet werd gelopen. Toen kwam Yugo-Slavië. Deze voetbal grootmeesters waren op de Olympische Spelen '52 tweede geworden achter Hongarijë. Het werd een schitterende partij voetbal met een surplus aan goed spel. Nadat Vicas de Zuid-Slaven de leiding had gegeven, scoorden de B. met een juweel van een goal de gelijkmaker. De heer Dasilva werd om dit heldenfeit omhelsd en

gekust met echt Zuid Amerikaanse inslag. Het bleef prachtig voetbal met aan weerszijden doelrijpe kansen, maar, de eindstand was ongewijzigd 1-1. Brazilië kwam dus in de kwartfinale tegen Hongarijë. Wel, dat hadden de koffie bruine sportvrienden moeilijk slechter kunnen treffen. Hongarijë werd als de toekomstige wereldkampioen beschouwd. Dit treffen, dat op Woensdag plaats vond, werd tegen het einde een bokswedstrijd op hoog niveau. In de eerste helft was er nog weinig schokkends gebeurd. Kocsis en Tuth hadden voor 2-0 gezorgd, en Yalman da Santos had getoond dat men eventuele penalties maar aan hem moest toevertrouwen. Brazilië kreeg er een te nemen en 't was 2-1. In de tweede helft brak de hel los. Nadat de voorsprong 3-1 vergroot was en Yulniho weer tegenscoorde 3-2, werd het spel steeds ruwer. Men babbelde niet alleen meer met elkaar, maar beide elftallen schenen enkele bekwame pugilisten te bezitten. Santos en het Hongaarse parlamentslid Boozik eindigden de wedstrijd in de kleedkamer. Scheidsrechter Ellis toonde nog eens z'n hulpvaardigheid toen de pijp van een der Braziliaanse pantalons bedenkelijk aan het rafelen was geslagen. Hij scheurde keurig een reep van dit nuttige kledingstuk af en ofschoon dit doeltreffende stukje snit veel van zijn flair verloren had, kon men toch weer verder spelen. Nadat Kocsis de score tot 4-2 had verhoogd, was de Hongaarse zege voor ons een feit. De Zuid Amerikanen konden dit moeilijk verkroppen. Na de wedstrijd werden de Hongaren met voetbalschoenen en lege limonadeflessen voor de kleedkamer opgewacht. Het tumult, dat nu volgde, valt met geen pen te beschrijven. Brazilië deelde de meeste rake klappen uit, maar kreeg zelf de laatste te incasseren. De Braziliaanse spil Pinheiro, een van de varianten op de huidskleur van z'n teamgenoten, die namelijk verschilden van koffie met melk tot koffie zonder melk, had een ernstige oogwond opgelopen, en wanneer deze wond niet zo vakkundig was verbonden, zou er nu op een Braziliaans kerkhof staan: Hier ligt S.P. Pinheiro, in leven steunpilaar van het nationale elftal, gesneuveld in de strijd tegen het opdringende communisme. Dat dit niet is gebeurd, dankt hij aan het treffend staaltje plichtsbesef. Na deze tragedie zijn de warmbloedige sportjongens huilend in de bus naar hun hotel gestapt.....

Brazilië was dus uitgeschakeld. Maar ook Hongarijë werd geen wereldkampioen, daar zorgde Duitsland wel voor. De voornaamse zondebokken bij de Zuid Amerikanen zijn Morcira, die de woestijn werd ingestuurd en de scheidsrechter Ellis, die hun meerdere penalties onthouden zou hebben. Daarom heeft men alle Engelse fluitisten nu

maar ontslagen !!

S. KUYPERS.

+++++

27 SEPTEMBER - MAANDAGMORGEN.

+++++

Eerste steenlegging van het
St. Werenfridus lyceüm.

De ochtend was somber begonnen, maar toen de leraren en vele leerlingen op de plaats aangekomen waren, waar eens ons nieuwe lyceüm zal verrijzen, kwam de zon schuchter achter het wolkendek vandaan.

Alle gymnasiasten zullen het roerend met me eens zijn, dat dit een voor de toekomst gunstig voorteken was ! De leerlingen monsterden met kennersblik de omgeving en de nieuwe bestuursleden van de lyceïstenvereniging liepen trots als pauwen met hun linten rond.

Deken v.d. Meer sprak het welkomstwoord, nadat alle leerlingen zich van een goed plaatsje hadden voorzien, giechelende meisjes, o zo nieuwsgierig helemaal vooraan.

De Deken zag de eerste steenlegging als de grondlegging van het gebouw. Dat het streven in zo grote mate door God was gezegend, stemde allen tot dankbaarheid, maar de ingebruikname van het gebouw zou toch wel de kroon op het werk zijn. Hij wees erop, dat het grootste principe nooit vergeten mag worden: n.l. God dienen. Opvoeden moet in die geest geschieden en juist daarom is in ons gewest een Katholiek Lyceum zo gewenst en zo hard nodig.

Hierna ging de deken tot de steenlegging over, waarbij tevens

(lees verder pag 7 boven)

DAAROM.

Jantje liep met zijn speelgoedgeweer over de schouder voor tantes stoel op en neer.

Tane: Wat doe je toch, Jantje ?

Jantje: Ik bewaak U, tante, vader heeft gezegd, U kon hem gestolen worden !

+++++

een oorkonde werd ingemetseld. Dit ongewone werk gaat meestal, en zo ook hier, met moeilijkheden gepaard, wat aan een van de leerlingen de stoute opmerking ontlokte, dat men daarvoor eerst de ambachtschool wel mag aflopen.

Ik kan niet meer achterhalen, wie het was, maar zeker weet ik, dat het geen H.B.S.-er is geweest ! Tussen haakjes, wij gymnasiasten hadden helemaal geen moeite, de tekst te vertalen, die op de steen vermeld stond. Weer een van de vele voordelen.

Na de Deken nam de Edelachtbare Heer Burgemeester van Hoorn het woord, die de eerste steenlegging zag als de getuigenis van de blijdschap over het reeds voltooide werk.

Hierna bestond de gelegenheid nog, om de steen persoonlijk te gaan zien, maar langzamerhand verdwenen alle aanwezigen van het terrein.

Het terrein was verlaten. Neen, toch niet ! Daar verderop bij de wapperende vlaggen stond nog een lange blonde jongen. Wat keek hij vreemd. Ja, hij staarde recht voor zich uit, alsof hij een visioen aanschouwde.

Zou hij in gedachten het nieuwe schoolgebouw al zien ? Natuurlijk, hij zag al vooruit, hij zag het gebouw voor zich in het licht van de glanzende zon.

De deuren stonden wijd open, en een vloed van jongen mensen stroomde de wereld in, om te gaan getuigen van een Christelijk West-Friesland. De blonde jongen, even aarzelend nog, liep met een glimlach het terrein af.

GYMNAST.

+++++

ST. WERENFRIDUS EN OMSTREKEN.

In bepaalde kringen hier op school overweegt men om semi-professionalisme in te stellen. Vooral 3 gym., onder aanvoering van J. Vriend, voelt zich zeer hiertoe aangetrokken.

Het is daarom zeer te betreuren, dat zij zich gedoemd zien, zich dit jaar van veldgym. te onthouden.

AFSCHEID VAN DE HEER SCHAFFERS.

Nu mijnh. v. Kleef zijn lessen weer volledig zal hervatten, zal mijnh. Schaffers 1 Nov. onze school verlaten, om zijn studies te hervatten.

Hij kwam hier op 13 Febr. van dit jaar in opvolging van In. Bruggeman. Het dient nog vermeld te worden, dat hij tijdens de ziekte van Mijn. v. Hagen zo

vriendelijk is geweest, om
diens lessen tijdelijk over te

nemen. Onze hartelijke dank
en beste wensen.

+++++

EEN PIJPENCLUB

Het is de laatste tijd opvallend, dat er zo in en om de school nogal veel gerookt wordt. Niet alleen sigaretten, maar ook heel veel pijpen. Dat er in de hogere klassen zo nu en dan gerookt wordt, dat weten wij, maar het blijft niet bij de hogere klassen. In een iets lagere klas wordt er bijna met "Clan" pijptabak gegooid. Ze noemen zich de "pijperclub" en ze erkennen een van onze leraren als abstract voorzitter, die zij "opperpijper" noemen. Aan deze club is geen contributie verbonden, jammer is echter, dat alleen leerlingen uit deze klas lid van het "pijpercorps" kunnen worden. De Rector wenst wel, dat de Lyceïstenvereniging zich uitbreidt in de vorm van onderafdelingen, maar hij heeft toch zeker een dergelijke niet bedoeld!

VAN ONZE VERSLAGGEVER.

+++++

HET RECTORSFEEST

Op Woensdag 20 October werd de verjaardag van onze Rector op feestelijke wijze gevierd. In de parochiekerk te Hoorn werd te zijner intentie een gezongen H. Mis opgedragen door de Moderator, tijdens welke de vorderingen van ons koor opvielen, waarbij de zang van de anderen in het niet verzonk.

Daarna vond er een feestelijke bijeenkomst plaats in het Victoria theater, die wegens afwezigheid van de presidente van de Lyceïstenvereniging werd geopend door de Vice-Voorzitter, Cl. Verbeek.

Deze memoreerde in zijn toespraak voorgaande verjaardagsvieringen, legde de nadruk op de ongelukkige datum, waarop dit feest moest vallen, en ging tenslotte over tot de aanbieding van het cadeau, bestaande uit een rookstandaard, die naderhand zeer welkom bleek te zijn.

G. Kok verzorgde op verdienstelijke wijze de verbindende teksten. Als eerste trad op J. Rasearts, die op de piano enkele stukken van Chopin vertolkte en besloot met een verdienstelijke uitvoering van "Triple on the keys".

Hierna trad het "mannenkoor" op met het "Bundeslied" van Mozart, "Old Kentucky Home" en "Nobody knows"; dit laatste met een fijn aangevoelde vibratie der beide solisten.

Hierna beklom de heer Erftemeyer het podium. In een gloedvolle, filosofisch gedegen, toespraak wenste hij de Rector geluk, en wees op de essentie van dit feest: de gemeenschap, ~~s~~uiting en eenheid van onze school. Hij besloot met de aanbieding van een sous-main.

Na de pauze kwam een geïmproviseerd orkest op de planken, met een nog geïmproviseerdere uitvoering van de serenade "Eine kleine Nachtmusiek" van Mozart.

Een amusante afwisseling.

Vervolgens hoorden wij een Duitse declamatie, ons gebracht door W. Holtkamp, gevolgd door enkele pianonummers van C. Schouten. C. Entius en J.P. v.d. Knaap gaven een goeddoorvoelde en zuiver voorgedragen vertolking van Schuman's "Zwei Grenadiere".

Toen kwam het gemengd schoolkoor, dat zich niet alleen staande wist te houden op het doorbuigende podium, maar bovendien nog wist te zingen ook.

En hoe ! Het "Hazeken" werd goed uitgevoerd, maar het zeker niet eenvoudige "Chanson" werd met zoveel brio weggegeven, dat een herhaling volkomen op zijn plaats was. Een felicitatie voor de heer Vinken, die terug kan zien op een uitmuntend resultaat van zijn vrije-tijdsbesteding.

Na afloop dankte de Rector voor het gebodene, maar deed een dringend beroep op de leerlingen, vooral wat betreft de gemeenschappelijke taak, die ouderen en jongeren in het verenigingsleven te vervullen hebben.

Wie nu zou menen, dat deze bijeenkomst in alle opzichten geslaagd genoemd zou kunnen worden, slaat de plank ver mis.

Allereerst was de keuze van het Victoria-theater nu niet de geschikste, ook vanwege de geringe bewegingsvrijheid. De binnenkomst en het gehele verloop droegen een rommelig karakter. De plaatsing van de verschillende klassen was zo onvoordelig mogelijk. De sfeer, waarin het een en ander verliep bleek niet altijd even juist getroffen. In vergelijking met het gebodene van vorig jaar moeten we dan ook een absolute neergang constateren, die zelfs dezang niet geheel kon opvangen. Vooral echter trof ons het gebrek aan afwisseling in het programma.

Kortom: aan de bovengenoemde bedoeling van dit feest (dhr. Erftemeyer) is ten enenmale niet beantwoord.

Ook vragen wij ons af, of de leiding van dit alles wel voor haar taak berekend was

W. LIPPITS en J.P. v.d. KNAAP.

+++++

Copelli 1653 - 1713 (+ Rome)

1679 - 1682 aan het hof v/d keurvorst
v. Beieren, vervolgens aan het hof v. Zweden,
v/d hertog v. Modena en Rome (Paus); werd
in adelsstand verheven

Hobo-concert Emvond en zuiverheid v. Melodie

Bach Prel. en fuge in D

Mozart - Beethoven

Chopin

Ravel 1875 - 1937 (hersenoperatie)

Ravel - Debussy (satie - Chabrier)

Gaspard de la nuit ¹⁹⁰⁸ (moeitijk) valt in
de vryfonteit van Liszt (gedichten)

Debussy Suite Bergamasque ¹⁹⁰⁸ (gedichten)
1862 - 1918. Gaat op tenen door Frankrijk en

Italië behaalt de "Prix de Rome" vindt ree
veel liefde en enthousiasme krijgt kansen. ligt in
Parijs tijdens bombardement 1918+

zeer suggestief en aangrijpend; zeer melodius
wordt steeds meer persoonlijk; Grote secundaire voorlader
Dit is eigenlijk zijn eerste en zijn persoonlijke
werk. Vooral het Clair de lune is in versing
meest. Het Passapied is meer geheel anders, staat
er eigenlijk los van